

som af Flertallet fremhævet, meget store Krav til Sagførerens Dygtighed og Takt, men man kan vel ikke nævne to mere forskellige Sagføreropgaver end den at være Forsvarer i en Nævningesag og den at møde i Højesteret for Appellanten eller Indstævnte i en stor og vanskelig Sag. Om disse Opgaver løses godt, beror paa Anlæg og Erfaring af ganske forskellig Art.

Spørgsmaalet er derfor, om Arbejdet i Landsretten og Højesteret stiller Sagførerne de samme Opgaver, altsaa *sagligt* er af samme Art.

Vi mener, at der er stor Forskel, og at man derfor ikke kan drage den Slutning, at den Sagfører, der har vist Evner som Landsretssagfører, ogsaa kan gøre Fyldest i Højesteret.

I Landsretten ligger Tyngdepunktet i Tilvejebringelsen af det faktiske Grundlag for Dommen. Den retlige Begrundelse af Paastanden forudsætter naturligvis Kendskab til Retspraksis og Litteratur. Men den egentlige retlige Vurdering af de Oplysninger af faktisk Art, som er fremkommet under Domsforhandlingen, maa udføres af Retten efter Domsforhandlingens Slutning. Evnen til at stille de relevante Momenter indenfor det tilvebragte faktiske Materiale i den rigtige, retlige Belysning, og at gøre det paa en Maade, der pløjer dybere end til den juridiske Overflade og derved bliver berigende for Rettens Overvejelse, er i sig selv sjælden. Og navnlig vil det ikke kunne forlanges eller ventes, at den Sagfører, som under Proceduren har været optaget af det, der er og maa være hans Hovedvirksomhed: Bevisførelsen, skal kunne paa staaende Fod foretage denne retlige Vurdering. Dertil levnes der ham ved Landsretsproceduren hverken Tid eller Ro.

Men det er her, man maa søge Tyngdepunktet i Sagførerens Arbejde i Højesteret.

I Højesteret skal der gives en samlet Sagsfremstilling, der i Reglen ikke *kan* gives i Landsretten, fordi Beviset her bliver til mellem Sagførernes Hænder. Naar Sagen forelægges Højesteret, er Bevisførelsen afsluttet.

Denne Sagsfremstilling skal ikke være en Opregning af Fakta, men indeholde en Fremhævelse af og Vurdering af de relevante og kun de relevante Elementer i Domsgrundlaget.

Sagføreren i Højesteret udfolder derfor en helt anden Virksomhed end Sagføreren i Landsretten. Naturligvis kan en Mand have Evne til begge de to Former af Procedurearbejde, men det er en Misforstaaelse at tro, at man kan slutte fra det ene til det andet, og det er af Hensyn til de retsøgende Parter farligt ud fra en saadan Tro at drage Slutninger med Hensyn til udvidet Møderet i Højesteret.

Til det anførte kommer, at en Svækkelse af Advokaturen vil medføre, at Højesteret ikke vil kunne opretholde det hidtidige hurtige Arbejdstempo. Dette er betinget af, at Parternes Repræsentanter formaar at give deres Stof en saglig udtømmende Behandling og at fremstille det uden ufornoden Bredde i en saadan Form, at det uden Indgriben fra Rettens Side — der under Hensyn til Antallet af medvirkende Dommere er forbundet med Ulemper — ved Sagens Optagelse staar Retten ganske klart, hvilke Standpunkter til Sagens forskellige Spørgsmaal de har indtaget, og hvori de har søgt Begrundelsen derfor. Det maa ventes, at megen Tid vil gaa til Spilde, hvis Forelæggelsen lægges i Hænderne paa mindre øvede Sagførere.

Det skal herved bemærkes, at det ikke — saaledes som Udvalgets øvrige Medlemmer synes at forudsætte — kan antages, at Retsplejeloven skulde have haft til Hensigt, at Højesteret skulde ændre den hidtil anvendte hurtige Voteringsmaade, saa længe det gældende Voteringssystem iøvrigt opretholdes.

Det er altsaa vor Opfattelse, at de brede Lag af Landsretternes Sagførere ikke vil kunne bestride Arbejdet i Højesterets Skranke paa en for Retslivet og Retsudviklingen og dermed for Befolkningen fyldestgørende Maade, og at en personlig Udvalgelse af de til dette Arbejde bedst kvalificerede Sagførere derfor bør finde Sted.